

Sygn. akt II CNP 65/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2014 r.,

skargi T. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt ... 1394/11, wydanego

w sprawie z powództwa E. W. i T. W.

przeciwko M. D. – C. i A. C.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez powódkę T. W. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 marca 2012 r. oddalającego apelację powodów E. W. i T. W. od wyroku Sądu Rejonowego oddalającego ich żądanie zasądzenia od pozwanych M. D. – C. i A. C. kwoty 20.000 zł. z ustawowymi odsetkami podnieść należy, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Z uwagi na nadzwyczajny charakter tego środka prawnego oraz jego funkcję skarga musi spełniać wysokie wymagania formalne, które podzielić należy na wymogi stawiane pismu procesowemu (art. 424⁵ § 2 k.p.c.), których wadliwości podlegają naprawieniu oraz wymogi konstrukcyjne skargi (art. 424⁵ § 1 k.p.c.), których braki nie podlegają sanacji, lecz powodują obligatoryjne odrzucenie skargi na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Przedstawiona skarga nie spełnia wymogu konstrukcyjnego przewidzianego w art. 424⁵ § 1 punkt 3 k.p.c., albowiem skarżąca nie wskazała przepisu prawa, z którym niezgodny jest zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego. Przytoczyła jedynie, stosownie do art. 424⁴ k.p.c., podstawy skargi, zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.- Prawo budowlane oraz art. 353¹ k.c. przez ich błędną wykładnię.

Oddzielenie wymogu przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 punkt 2 w związku z 424⁴ k.p.c.) od wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 punkt 3 k.p.c.), jest

celowym zabiegiem ustawodawcy (por. postanowienie SN z dn. 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Nie wszystkie bowiem wskazane w ramach podstaw skargi uchybienia przepisom prawa materialnego lub procesowego mogą być przyczyną niezgodności z prawem, skarżący musi wyraźnie więc wskazać, z którym przepisem orzeczenie jest niezgodne. Spełnienie wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. polega zatem na odrębnym wskazaniu konkretnego przepisu prawa, tj. numeru artykułu oraz aktu prawnego z podaniem miejsca publikacji, gdyż samo odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia nie stanowi spełnienia tego wymagania.

Z opisanych wyżej przyczyn, Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.